

sygehusene. Om andre undersøgelses-kampagner og profylaktiske kampagner, der henlægges til sygehusene, træffes der i hvert enkelt tilfælde honoraraftale mellem parterne.

Stk. 2. I tilfælde, hvor det på grund af afdelingens størrelse, herunder byrderne ved afdelingens ambulante eller konsultative virksomhed eller dens yderligere udbygning, er påkrævet, at der til afdelingen knyttes mere end en fastansat læge, kan der ansættes yderligere en eller flere overlæger med en specialuddannelse, der dækker afdelingens fagområde. Såfremt ansættelsen sker med aflønning efter § 4, stk. 1 og 2 (sideordnede overlæger), påhviler ledelsen af det i stk. 1 nævnte arbejdsområde disse overlæger i fællesskab. Afdelingens administrative arbejde, herunder forholdet til sygehusledelsen, påhviler den af anciennitet ældste sideordnede overlæge. Sygehusudvalget kan dog efter forudgående forhandling med overlægerne bestemme en anden ordning vedr. den administrative ledelse.“

Ordet „overlæge“ er en stillingsbetegnelse for den speciallæge, der er ansat som lægelig leder af afdelingen. Det er normalt ikke overlægen, men afdelingen, der bliver pålagt opgaver fra sygehusmyndigheder m. fl. Overlægen har som afdelingens ansvarlige leder imidlertid ansvaret for, at disse opgaver bliver udført. Det er derfor sprogligt forkert, at forslaget opererer med særlige pligter for sygehusenes overlæger, idet pligterne rettelig burde være anført som gældende for sygehusenes afdelinger. Det skal tilføjes, at det altid er overlægen, der afgør, hvorvidt han selv eller andre af afdelingens personalegrupper vil kunne påtage sig en opgave, og det vil næppe være hensigtsmæssigt at lovgive herom.

Endvidere opererer bestemmelsen i stk. 1 med pligt til at modtage bistand. Konsultativ bistand iværksættes normalt på baggrund af et behov og vil formentlig aldrig kunne gennemtvinges. Foreningen må formode, at denne pligt til at modtage bistand ønskes fastsat, fordi man i et enkelt tilfælde i 1974 har haft et eksempel på, at en på Suderø ansat overlæge ikke fandt det nødvendigt at modtage specialbistand fra en anden afdeling. Samarbejdet mellem sygehusvæsenet på Færøerne og overlægen er bl. a. af denne grund ophørt ved overlægens

afsked. Dette har foreningen ikke haft bemærkninger til. Det findes imidlertid ikke hensigtsmæssigt, at man på denne baggrund indfører en pligt til at modtage konsultativ bistand fra andre afdelinger. Disse forhold er hidtil blevet løst gennem almindelige overenskomstforhandlinger.

Man må henstille, at folketinget enten undlader at fastsætte regler, der hidtil har været fastsat ved overenskomst, og dermed gennemfører bestemmelser, som vil være indgrib i de kollektive aftaler vedr. ansættelsesvilkår for de i dag på Færøerne ansatte overlæger, ansættelsesvilkår, som ikke af det færøske landsstyre er forsøgt genforhandlet eller opsagt, eller at man gennemfører de rettelsler, som ovenfor er beskrevet.

I § 5, stk. 2, fastslås, at der skal være mindst en medicinsk og en kirurgisk overlæge ved hvert sygehus. Bestemmelsen tager efter det for foreningen foreliggende sigte på sygehusene i Suderø og Klaksvig, hvor der i dag er normeret 2 overlægestillinger på hvert sygehus fortrinsvis beregnet for kirurgiske overlæger. På grund af specialiseringen i uddannelsen vil en medicinsk og en kirurgisk overlæge ikke kunne dække hinanden i vagtberedskabet, og man vil således være i den ganske urimelige situation, at 2 overlæger begge konstant må have vagtberedskab. Efter foreningens opfattelse hviler forslaget på en urealistisk antagelse om det modsatte. Det skal tilføjes, at de ca. 20 i Danmark tilbageværende mindre sygehuse med kun en overlæge alle har ansat kirurgiske speciallæger, der tilkalder fornøden ekspertise på medicinske og andre områder.

I § 5, stk. 3, er fastsat, at der kan oprettes specialafdelinger ved samtlige sygehuse, i det omfang lægelige kvalifikationer gør det muligt og sygehusbestyrelsen giver sin anbefaling. Forslagets formulering hviler efter foreningens opfattelse på en fejlagtig brug af ordet „specialafdelinger“. Specialafdelingens oprettelse skal i den øvrige del af Danmark godkendes af Sundhedsstyrelsen, indenrigsministeriet og sygerådet. Det bør derfor også på Færøerne selvstændigt overvejes, i hvilket omfang der skal oprettes specialafdelinger ved hvert af de 3 sygehuse, ikke mindst under hensyn til de 50 pct.'s statsrefusion. Forslaget bygger formentlig på den antagelse, at det vil være hensigtsmæssigt, at der gives overlæger på enkelte